

at sætte denne Bestatning istedetfor den nu foreslaagde, skal jeg ganske henstille. En Sandhed ligger der imidlertid efter mit Skjøn til Grund for Henviisningen til Bestatningen efter Formue og Leilighed. Det er den, at denne Bestatningsmaade henviser til Communerne. Det havde været høist ønskeligt, om man havde haft Indkomsskatten som Communalbestatning, inden man skred til en Indkomsskat som Statskat. Det var en Bemærkning, Monrad gjorde i sin Tid som Finantsminister, og som han fastholdt indtil det Sidste, at man maatte gennem den communale Bestatning skaffe sig Sikkerhed for, hvilke Indtægterne vare, og først, naar denne Sikkerhed var erhvervet, skride til Indkomsskatten som Statskat. Det er imidlertid for seent nu at tale derom; vi have allerede haft een Indkomsskat som Statskat, og, er det nødvendigt, hvad jeg ikke skal betvivle, at faae nye Skatter, vil Indkomsskatten naturligviis være den, til hvilken vi ere henviste. — Der var enkelte Bemærkninger, som jeg kunde ønske at gjøre, men da Forhandlingen allerede har været saa længe, skal jeg hermed slutte.

Spørg: Med Hensyn til det Standpunkt af Sagen, paa hvilket der nu er givet mig Ordet, har jeg den samme Bemærkning at gjøre som de tvende næstforegaaende ærede Talere. Det var i Begyndelsen af Sagens Forhandling, at jeg begjærede Ordet, og der er under Sagens Gang blevet talt saa meget, saa ofte og saa grundigt, at meget af det, hvorpaa jeg vilde have tilladt mig at henlede Thingets Opmærksomhed, maa falde bort. Jeg beder derfor ogsaa om Undskyldning for, om jeg skulde komme til at berøre Et eller Andet, som kunde synes at være tilstrækkeligt udbatteret; jeg skal i alt Fald stræbe at fatte mig i første Rørd. Der blev strax efter Begyndelsen af Forhandlingerne om denne Sag her i Salen gjort stærke Angreb paa Lovforslaget; de bleve førte med glimrende Veltalenhed og henved vistnok Mange. Jeg tør bede de ærede Rigsdagsmænd, til hvis Foredrag jeg vil komme til at sigte, om at tilgive mig den Yttring, at der dog var meget i deres Tale, som forekom mig idetmindste — men maaskee ligger Feilen hos mig selv, skjøndt jeg veed, at denne Mening ogsaa

er deelt af Andre, — at være mere blødende end egentlig overbevisende. Det er isørigt Mænd, om hvis parlamentariske Dygtighed og finansielle Kundskab der ingenlunde kan være nogen Tvivl, og om hvem det ikke kan være en Talemaade, naar jeg kalder dem: de meget ærede Rigsdagsmænd. Det er blevet yttret, at det var ubetimeligt at forelægge dette Lovforslag nu, da vi mangle fuldstændig Kundskab om vor finansielle Tilstand. Men den fuldkomne Kundskab om denne faaer jo enhver Rigsdag først, naar Finantsloven er færdig, og Bevillingslovene vedtagne. Dette er jo vistnok ikke Tilfældet endnu, og forsaavidt kan det i streng Forstand siges, at vi ikke have nogen fuldstændig eller endelig Kundskab om vor finansielle Status, men naar faaer vi da denne? Det bliver jo ikke før ved Samlingens Slutning, og den samme Indvending, forekommer det mig, vil saaledes kunne gjentages i enhver kommende Rigsdagssamling, uden at vi nogensinde kunne komme til at vedtage et Lovforslag som dette. Jeg tror, at de grundige Foredrag, som vi hørte igaar af den ærede Finantsminister og af flere andre ærede Talere, maae have overbevist os om, hvis vi ellers ikke vidste det iforveien, at vi virkelig trænge til at faae en forøget Indtægt, det være sig nu paa den ene eller den anden Maade. Det er blevet yttret, at en Lov som denne var et farligt Maskineri at give i Finantsbestyrelsens Hænder; den blev lignet ved et Sugeværk, hvorved Finantsbestyrelsen skulde være istand til at udsuge Skattehyerne. Men, mine Herrer! vi maae dog ikke glemme, at der kan sættes en Laas for en Pumpe, og at der for den Pumpe, for det Sugeværk, hvortil der her sigtedes, er en Laas, at Nøglen til denne Laas gjemmes af Rigsdagen, og at Finantsbestyrelsen ikke kan begynde at lade Værket arbejde, førend den har faaet Nøglen til Laasen udleveret. Det er Rigsdagen, der har at bevilge den Stat, der efter dette Lovforslag skal paalignes. Jeg kan altsaa ikke indsee, at der er noget Skadeligt eller Farligt i, at man har et saadant Maskineri, for at man ikke ved hver Sammentræden af Rigsdagen skal optage dens Tid og Kræfter med at forhandle om Constructionen af en ny Maskine. Det er endelig blevet sagt, at Staten var rig. Ja, var den